

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 35EK/633/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118259946
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6118259946.7

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: R.. V. N., nar. XX.XX.XXXX, H. XXXX/XX, XXX XX Z. - X. I. O., právne zastúpený: JUDr. Milan Marušin, Karloveská 6C, 841 04 Bratislava, proti povinnému: Plastcom, spol. s r.o., Hattalova 4, 831 03 Bratislava - Nové Mesto, IČO: 17 318 378, právne zastúpený: KORABOVA & LOVICH s.r.o., Laurinská 4, 831 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 131 931, o vymoženie nepeňažného nároku a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Michal Dáni, Cukrová 14/18, 811 08 Bratislava, IČO: 42 354 935, o zastavení exekúcie, o sťažnosti oprávneného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 35EK/633/2018 zo dňa 29.09.2022, takto

rozhodol:

I. Súd r u š í výrok II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 35EK/633/2018 zo dňa 29.09.2022 .

II. Súd m e n í výrok III. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 35EK/633/2018 zo dňa 29.09.2022 tak, že súdnemu exekútorovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov exekúcie.

III. Žiaden z účastníkov exekučného konania n e m á n á r o k na náhradu trov sťažnostného konania.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 29.09.2022 uznesenie, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku zastavil (výrok I.), oprávnenému trovy exekučného konania nepriznal (výrok II.) a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu výdavkov vo výške 72 EUR (výrok III.). Z jeho odôvodnenia vyplýva, že exekúciu zastavil z dôvodu, že exekučný titul - uznesenie o neodkladnom opatrení zaniklo uplynutím času, na ktorý bolo nariadené (právoplatnosťou skončenia konania vo veci samej, sp. zn. 60C/57/2017 vedenej Okresným súdom Bratislava III). Vo vzťahu k trovám súdneho exekútora poukázal na ustanovenia § 196, § 197 ods. 1 a 2, § 198 ods. 2, § 199, § 199c ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a ustanovenia Vyhlášky MS SR č. 68/2017 Z. z. ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Exekučného poriadku a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška č. 68/2017 Z.z.“). Pri zastavení exekúcie patrí súdnemu exekútorovi náhrada paušálnych výdavkov, ktoré zásadne uhrádza povinný. Výnimkou je prípad, ak zastavenie exekúcie svojim správaním zaviniel sám oprávnený. Vyšší súdny úradník mal za to, že oprávnenému je možné v tomto prípade, pričítať procesné zavinenie zastavenia exekúcie, a preto v zmysle § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku v spojení s § 22 ods. 1 a 2 Vyhlášky č. 68/2017 Z. z. zaviazal oprávneného na náhradu trov súdneho exekútora vo výške 72 EUR (60 EUR paušálne výdavky + DPH). Výrok II. (ktorým nepriznal náhradu trov oprávnenému) odôvodnil ustanoveniami § 199a ods. 1, § 199d ods. 1 a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška č. 655/2004 Z.z.“). Konštatoval, že oprávnený podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie na seba

procesné riziko spočívajúce v možnosti neúspechu jeho podania, a preto musí brať do úvahy, že môžu nastať aj okolnosti, kedy nie je možné uplatňovaný nárok vymôcť. Preskúmaním doručeného podania od oprávneného a spisového materiálu zistil dôvody, pre ktoré nemožno pokračovať v exekúcií iniciovanej oprávneným a z tohto dôvodu súd dospel k záveru, že oprávnenému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal.

2/ Voči výrokom II. a III. uznesenia podal oprávnený sťažnosť. Poukázal na to, že exekučné konanie bolo vedené opodstatnene, keďže ním bolo vymáhané splnenie povinnosti uviesť kamerový systém mimo prevádzky až do právoplatnosti vo veci samej a oprávnený nijako procesne nezavinil zastavenie exekučného konania. Vo veci samej bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, č.k. 60C/57/2017-525 zo dňa 17.04.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 15Co/196/2019-645 zo dňa 27.10.2021. Výrok II. uznesenia považoval za nesprávny preto, že súd mal v uznesení riešiť iba náhradu trov v súvislosti so zastavením exekúcie a nie trovy celého exekučného konania. V priebehu exekučného konania boli trovy oprávneného v celkovej výške 98,06 EUR vymožené súdnym exekútorom, a to na základe poverenia vydaného súdnemu exekútorovi exekučným súdom na začiatku exekučného konania a taktiež na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie zo dňa 25.08.2020, ktorým exekučný súd reagoval na vydanie uznesenia exekučného súdu vydaného v priebehu exekučného konania (dňa 23.07.2020). Uvedené preukazoval priloženou Správou exekútora zo dňa 14.06.2022, kde je v časti „Stav vymáhaného nároku“ uvedené - na pohľadávku oprávneného započítaná 98,06 EUR. Odôvodnenie uznesenia, že oprávnený podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie na seba procesné riziko spočívajúce v možnosti neúspechu jeho podania, a preto musí brať do úvahy, že môžu nastať aj okolnosti, kedy nie je možné uplatňovaný nárok vymôcť, je v tomto prípade neaplikovateľné, keďže exekučný titul - neodkladné opatrenie zaniklo na základe § 333 CSP uplynutím času, na ktorý bolo nariadené. Keďže súdny exekútor už v priebehu exekučného konania svoje trovy vo výške 132 EUR vymohol (viď Správa exekútora zo dňa 14.06.2022) a oprávnený procesne nezavinil zastavenie exekučného konania, nie je výrok III. uznesenia správny. To, že samotný exekučný titul predpokladal zastavenie exekúcie po právoplatnosti rozsudku vo veci samej, nemožno oprávnenému v žiadnom prípade zarátať ako neúspech v exekučnom konaní a procesné zavinenie, a preto nemôže byť zaviazaný na úhradu žiadnych trov exekúcie súdnemu exekútorovi. V prípade, že by bol oprávnený zaviazaný na úhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi, prišlo by k absurdnej situácii, kedy by oprávnený za každých okolností musel po zastavení exekúcie uhradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi a to aj napriek tomu, že trovy exekúcie si súdny exekútor vymohol. Takýto právny výklad by priamo popieral význam exekučného konania a bol by proti základným princípom Exekučného poriadku, ktorý má slúžiť v prvom rade na ochranu oprávneného. Zároveň podotkol, že žiadny návrh na zastavenie exekučného konania nepodával, iba dňa 16.06.2022 oznámil súdnemu exekútorovi, že prišlo k vydaniu a správoplatneniu rozhodnutia vo veci samej a že predmetný kamerový systém povinný odinštaloval a odstránil. V súvislosti s podaním sťažnosti si oprávnený uplatnil trovy v celkovej sume 62,98 EUR, pozostávajúcej z odmeny 40,85 EUR za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie), režijný paušál 11,63 EUR a 20% DPH, t.j. 10,50 EUR. Na základe vyššie uvedeného navrhol zmeniť výrok II. tak, že oprávnenému trovy exekučného konania v súvislosti so zastavením exekučného konania nepriznáva, a výrok III. zmeniť tak, že súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania v súvislosti so zastavením exekučného konania nepriznáva.

3/ Súdny exekútor na základe výzvy súdu uviedol, že náhrada nevyhnutných výdavkov mu v danom exekučnom konaní bola uhradená. Z tohto dôvodu trovy priznané napadnutým uznesením nepožaduje, inak by získal plnenie nad rámec Vyhlášky 68/2017. Z uvedeného dôvodu súhlasil so zmenou tretieho výroku v tom zmysle, že sa mu náhrada trov nepriznáva.

4/ K sťažnosti sa vyjadril povinný tak, že exekúciu mal zastaviť samotný súdny exekútor postupom podľa ust. § 61n ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, bez potreby predkladania veci exekučnému súdu, nakoľko podanie oprávneného zo dňa 16.06.2022 bolo podľa jeho obsahu možné posúdiť ako návrh na zastavenie exekúcie. Pokiaľ mal súdny exekútor pochybnosti o obsahu podania oprávneného zo dňa 16.06.2022 s ohľadom na jeho nejednoznačnú formuláciu, mohol postupovať v súlade s dikciou ust. § 200 Exekučného poriadku za súčasnej aplikácie ust. § 128 a ust. § 129 CSP a oprávneného vyzvať na odstránenie väd podania, ktoré môže byť návrhom oprávneného na zastavenie exekúcie. Keďže v dôsledku vyššie uvedených skutočností napokon rozhodoval o zastavení exekúcie exekučný súd a nie súdny exekútor, nie je na mieste vyčítať súdu skutočnosť, že druhým výrokom napadnutého uznesenia rozhodol aj o nároku oprávneného na náhradu trov exekučného konania podľa § 61l ods. 3

Exekučného poriadku. Oprávnený nereflektuje na skutočnosť, že v danej veci súd nerozhodoval o návrhu niektorého z účastníkov na zastavenie exekučného konania, ale rozhodoval o zastavení exekúcie bez návrhu. Pokiaľ oprávnený vo svojej sťažnosti na jednej strane uvádza, že jeho trovy boli už vymožené súdnym exekútorom, vrátane trov exekúcie a výdavkov súdneho exekútora, a na druhej strane tvrdí, že on sám „žiadny návrh na zastavenie exekučného konania nepodával“, vyvstáva celkom legitímna otázka, či bolo úmyslom oprávneného pokračovať v exekučnom konaní voči povinnému (t. j. voči svojej vlastnej spoločnosti, v ktorej je oprávnený konateľom a spoločníkom) aj napriek skutočnosti, že exekučný titul ex lege zanikol a všetky trovy v konaní boli uspokojené. V dôsledku konania oprávneného vznikajú ďalšie trovy v už ukončenom exekučnom konaní (ako napr. trovy tohto sťažnostného konania), náhrady ktorých sa oprávnený opätovne domáha od povinného, s čím povinný zásadne nesúhlasí. Pokiaľ sa oprávnený podľa jeho vlastného vyjadrenia nedomáhal zastavenia exekúcie, je nelogická formulácia jeho sťažnostného petitu. Ďalej povinný vyjadril presvedčenie, že exekučné konanie bolo voči nemu vedené neopodstatnene. Tejto skutočnosti zodpovedá aj fakt, že súdny exekútor v priebehu celého exekučného konania, trvajúceho odo dňa 06.04.2018 do momentu vydania napadnutého uznesenia, t. j. takmer 4,5 roka, nepristúpil k žiadnemu spôsobu vykonania exekúcie podľa ust. § 63 ods. 4 Exekučného poriadku. Vo veci bol de facto nečinný, čo je logické, keďže povinný si svoju povinnosť splnil ešte pred začatím exekučného konania. Záver exekučného súdu, v zmysle ktorého je na mieste pričítať oprávnenému procesné zavinenie zastavenia exekúcie je preto správny, a to nielen s ohľadom na postup oprávneného, predchádzajúci rozhodovaniu exekučného súdu o zastavení exekúcie podľa ust. § 61k ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, ale aj s ohľadom na samotný priebeh exekučného konania, okolnosti jeho iniciácie a povahu účastníkov konania, kde oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie voči svojej vlastnej spoločnosti, v ktorej pôsobí ako spoločník a konateľ. Na podklade vyššie uvedených dôvodov a skutočností preto navrhol sťažnosť oprávneného zamietnuť ako nedôvodnú a zároveň priznať povinnému oproti oprávnenému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti vo výške 67,63 EUR.

5/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7/ Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

8/ Podľa § 198 ods. 2 prvá veta Exekučného poriadku ak došlo k zastaveniu exekúcie, patrí exekútorovi náhrada výdavkov, ktorú znáša účastník konania povinný platiť trovy exekútora podľa tohto zákona.

9/ Podľa § 199c ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, alebo z dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie, platí trovy podľa § 198 ods. 2 oprávnený.

10/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 249 CSP a zistil, že sťažnosť oprávneného je dôvodná.

11/ Dôvodom podania sťažnosti oprávneného voči výroku II. bola skutočnosť, že súd mal v uznesení riešiť iba časť náhrady trov konania, súvisiacich so zastavením exekúcie, nakoľko v rámci exekúcie súdny exekútor od povinného vymohol trovy vyplývajúce z návrhu na vykonanie exekúcie a trovy, ktoré oprávnenému súd priznal v súvislosti s druhým návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Vyšší súdny úradník o zastavení exekúcie rozhodol na podklade podnetu súdneho exekútora, ktorým súdu (na základe podania oprávneného) oznámil, že exekučný titul - neodkladné opatrenie v zmysle § 333 CSP zanikol nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenie § 61l ods. 3 Exekučného poriadku nedefinuje trovy, o ktorých je potrebné pri zastavení exekúcie rozhodnúť. V uvedenej veci súd o zastavení exekúcie rozhodol bez návrhu, preto podľa názoru sudcu nebol dôvod rozhodovať o trovách oprávneného ani povinného (pred rozhodnutím súdu si trovy v súvislosti so zastavením

exekúcie neuplatňovali), len o trovách súdneho exekútora. Exekúcia bola vedená dôvodne (čo do splnenia povinnosti uviesť kamerový systém mimo prevádzky) a v jej priebehu došlo aj k vymoženiu trov oprávneného (a súdneho exekútora), teda výkonu exekúcie, preto už vymožené nároky v tomto prípade ani nemohli byť predmetom rozhodovania o zastavení exekúcie. K zastaveniu exekúcie došlo v kontexte charakteru vymáhanej povinnosti a exekučného titulu, ktorý sám ohraničoval svoju platnosť (účinnosť) na rozhodnutie vo veci samej. Navyše, ak by bol súdny exekútor posúdil podanie oprávneného z 16.06.2022 ako návrh na zastavenie exekúcie, vydal by upovedomenie o zastavení exekúcie podľa § 61n ods. 1 písm. b/ Exekučného poriadku, ktorého obsahom by rovnako nebolo priznanie nároku na náhradu trov oprávnenému (alebo povinnému). Preto sudca zastáva názor, že výrok o nepriznaní trov exekúcie oprávnenému pri zastavení exekúcie ex offo bol v tomto prípade nadbytočný, v dôsledku čoho ho postupom podľa § 250 ods. 2 CSP zrušil.

12/ Vo vzťahu k výroku III. súdny exekútor súhlasil s nepriznaním trov zastavenej exekúcie, nakoľko potvrdil, že mu v rámci exekúcie boli uhradené. Preto sudca v zmysle § 250 ods. 2 CSP zmenil výrok III. tak, že náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal.

13/ O trovách sťažnostného konania, ktoré si uplatnili tak povinný ako aj oprávnený, rozhodol sudca tak, že žiaden z nich nemá nárok na ich náhradu. Za trovy exekučného konania oprávneného považuje Exekučný poriadok výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie (§ 199a ods. 1); za trovy povinného len výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie (§ 199a ods. 2). Predmetom rozhodovania o sťažnosti nebola vec sama (zastavenie exekúcie, ktoré navyše nebolo zastavené na návrh povinného), ale len trovy exekučného konania, v dôsledku čoho účastníkom v sťažnostnom konaní nárok na trovy ani nemohol vzniknúť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku). (